

opusdei.org

A Prelátus üzenete (2025. november 13.)

Az Opus Dei prelátusa arra buzdít, hogy éljük a szeretetet, és nézzünk szembe a világ szegénységével és szenvedéseivel úgy, hogy imádkozunk, szolgálunk és konkrét segítséget nyújtunk, és ne felejtsük, hogy a felebarátunk iránti szeretet elválaszthatatlan Isten szeretetétől.

2025.11.13.

Drága Gyermekeim, Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

Minden nap, különböző módon,
mindannyian hallunk híreket a
jelenlegi háborúk, igazságtalanságok,
szegénység és éhínség által okozott
szenvedésekről, amelyek a világ
számos részén érik az embereket.
Javaslom, hogy gondolkodjunk el
újra és visszhangozzuk Szent
Josemaría következő szavait: „Az a
személy vagy társadalom, amely nem
reagál a szenvedésekre vagy az
igazságtalanságokra, és nem
törekszik azok enyhítésére, nem
Krisztus Szívének szeretete szerint él.
A keresztényeknek – mindig
megőrizve széleskörű szabadságukat
a különböző megoldások
tanulmányozásában és
megvalósításában, és ezért logikus
pluralizmussal – törekedniük kell
együttesen az emberiség
szolgálatára. Ellenkező esetben
kereszténységük nem Jézus szava és

élete lesz, hanem álca, csalás Isten és az emberek előtt” (Es Cristo que pasa, n. 167).

A világ problémáinak nagyságát látva természetes, hogy tehetetlennek érezzük magunkat azok megoldása tekintetében. Mindazonáltal minden hír, még az is, amelyik a legtávolabbi vagy legidegenebbnek tűnik számunkra, fel kell, hogy szólítson minket, mert Krisztussal és Krisztusban az egész világot a mi örökségünknek érezzük (vö. Zsolt 2,8). A hit biztosít minket arról, hogy imádságunkkal, amely nem ismer határokat, sokat segíthetünk. Egyedül nem érhetünk el ilyen sok embert, de mindannyian – mindenki a saját helyén – többet tehetünk, mint gondolnánk.

A világban sokféle hiány van: anyagi javak hiánya, és ugyanolyan súlyosak, néha még súlyosabbak is a magány, a meg nem értés, az igazi

szereket hiánya, amelytől oly sokan szenvednek. Ahogy XIV. Leó magyarázza: „A szegénységnek sok formája létezik: azoké, akiknek nincs anyagi megélhetésük, azoké, akik társadalmilag kirekesztettek és nincsenek eszközeik, hogy hangot adjanak méltóságuknak és képességeiknek, a morális és lelki szegénység, a kulturális szegénység, azoké, akik személyes vagy társadalmi gyengeségben vagy törékenységben élnek, azoké, akiknek nincsenek jogaik, helyük, szabadságuk” (Dilexi te, 9. pont).

Emlékezzünk arra, amit Atyánk is írt nekünk sok évvel ezelőtt:

„Küldetésünk célja, hogy egyre kevesebb legyen a tudatlan és a rászoruló ember, és ehhez mindenhol igyekszünk hozzájárulni” (15. levél, 193. pont).

Hála Istennek, számtalan ember – köztük sokan az Opus Dei tagjai közül – nyújt segítséget és végez

oktatási tevékenységet az öt kontinens különösen rászoruló területein. Másrészt mindannyian igyekszünk személyesen is közreműködni ebben a hatalmas munkában imádsággal, a szolgálat szellemében végzett munkával és anyagi támogatással, amennyire csak tudunk.

A keresztény életnek egyik alapvető követelménye ez a hozzáállás mások szükségleteihez: a szeretet, az emberek iránti szeretet, amely elválaszthatatlan az Isten iránti szeretettől. „Gondold el – írja Szent Ágoston –, hogy te, aki még nem látod Istent, méltóvá válsz arra, hogy szemléljed Őt, ha szereted felebarátodat, mert a felebarátod szeretetével megtisztítod tekintetedet, hogy szemlélhesd Istent” (Szent János evangéliumáról, 17, 7-9). És jól tudjuk, hogy minden emberi lény a felebarátunk.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket!

Atyátok

Róma, 2025. november 13.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-uzenete-2025-
november-13/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-uzenete-2025-november-13/) (2026.03.15.)